

De Wertheims

Silvia Tennenbaum , Josephine Ruitenberg (Translator) , Emmy van Beest (Translator)

Download now

Read Online →

De Wertheims

Silvia Tennenbaum , Josephine Ruitenberg (Translator) , Emmy van Beest (Translator)

De Wertheims Silvia Tennenbaum , Josephine Ruitenberg (Translator) , Emmy van Beest (Translator)

De welgestelde Joodse familie Wertheim neemt volop deel aan het bruisende culturele leven van Frankfurt begin vorige eeuw. Ze leven volgens hun eigen principes. Zo wordt Kerstmis elk jaar uitgebreid gevierd, ondanks de bedenkingen van sommige aangetrouwde familieleden. Edu, jongste van de vijf broers, bankier en kunstverzamelaar, neemt na de dood van zijn vader de rol van pater familias op zich. 'De Joden zijn als ieder ander,' vindt hij, 'en zo niet, dan zouden ze het moeten worden.' Hij is de spil van de familie en ontfermt zich over zijn nichtjes, Lene en Emma.

Tegen de achtergrond van het snel veranderende Duitsland zoekt de nieuwe generatie naar liefde en geluk. Maar als Hitler aan de macht komt valt de familie uiteen. Edu vertrekt naar Zwitserland, andere familieleden wijken uit naar Italië, Parijs, Amsterdam en Amerika. Niet alle Wertheims weten echter aan de nazi's te ontsnappen.

De Wertheims Details

Date : Published May 2013 by Nieuw Amsterdam (first published 1981)

ISBN :

Author : Silvia Tennenbaum , Josephine Ruitenberg (Translator) , Emmy van Beest (Translator)

Format : Hardcover 576 pages

Genre : Fiction, Historical, Historical Fiction

 [Download De Wertheims ...pdf](#)

 [Read Online De Wertheims ...pdf](#)

Download and Read Free Online De Wertheims Silvia Tennenbaum , Josephine Ruitenberg (Translator) , Emmy van Beest (Translator)

From Reader Review De Wertheims for online ebook

Wendy says

Yesterday's Streets I read this one over 20 years ago and at the time I remember I really really loved it. I can't tell you why, so I guess I need to re-read it. :) Just finished re-reading this, and I had to knock it down to 3 stars from 4. Initially I loved this book; the story, which follows mainly three children of the Frankfurt Wertheim family throughout the first half of the 20th century, was a joy to plunge back into. Tennenbaum shines at describing settings; she has a feel for the times -- mainly the first 33 years of the century -- and with just a couple paragraphs can put you in a run-down apartment or glamorous mansion. When she has a mind to, she also creates memorable characters whose interactions are believable. I found myself becoming invested in their lives. The problem(s) I've found in re-reading this book range from grammar (far too many comma splices, they don't need to be there) to perhaps the two largest problems: too many characters and a tendency to grow didactic with "dialogue" regarding Nazism. I understand that there are readers who do not know much about the history of WWII, and that some historical context and explanation is necessary. But there is far too much historical instruction in the guise of dialogue and letters, and they slow down the novel and become a little too unbelievable. This may be the main problem encountered by fiction writers who incorporate political issues into their works - it is a fine line to draw and a difficult one to navigate. Tennenbaum is not very successful in her navigation. This could be less of an issue, however, if not for her characters. I won't go into how many there are, but in creating a large family, and in covering 43 years of history, she has overstretched herself. To keep the consistency she begins in the first section of the book, she would need another 300-500 pages or a sequel. There are four initial Wertheim children, Emma, Helene, and two twin boys, Andreas and Ernst. Ernst eventually moves to Palestine and disappears altogether. At the end of the novel, when Tennenbaum tries to wrap things up and tell us what happened to the bulk of the Wertheims under the Nazis, Ernst has completely vanished from the story. As I read the last chapter, which spans 1938-1945, I kept wondering if any of the kids were going to contact Ernst, or if he was going to contact them, worried for their safety. Although it's possible Ernst withdrew from his twins-connection with Andreas because Andreas is gay, it's just not believable that he wouldn't say something, or contact someone, about the safety of the family he left behind. Early on in the novel, Tennenbaum mentions the twins-bond the boys have. Then poof! Ernst is just -- gone. Ernst is mentioned, what, maybe twice in the last 100 or more pages? Some further interaction between the brothers would have been interesting and more believable. These four have some cousins who appear sporadically, and an uncle, Jonah, who we read very little about for the first 350 pages or so; in fact, it seems like his main purpose is to show him as a victim of Nazism and his Gentile wife who abandons him. They have several unnamed children who have nothing to do with their Jewish cousins -- it's as if oh suddenly here's Jonah, because we need a victim. (He does make a short previous appearance, and is a stuck-up snob, but there isn't much mention of him before this until his section on being a Nazi victim). The character of Edu, who is a rather controlling uncle of the Wertheim kids and who has moved to Switzerland and escaped the fate of many Jews in Germany, disappears also in the last chapter. We see a lot of him before this, so the lack of his response, (also the lack of response by Emma), to the Holocaust, is disconcerting and peculiar. The end of the novel doesn't tie things up, actually, and I am left feeling disappointed. One thing Tennenbaum does well in that last chapter is of making readers feel the loss of the characters -- there is an emotional investment and it is hard to read of the fates of the family members. But there is only partial conclusion, and it feels unfinished. Because she spends so much time with Edu and Emma, for example, through the book, to have them vanish into the ether at the end is problematic. The unevenness in which characters appear when is the most difficult aspect of this novel - coming and going, non-existent until suddenly they appear only to be killed off. Perhaps a smaller family would have been more manageable, or just focusing on the same four characters throughout the entire novel. Tennenbaum is ambitious in the number of years she covers -- all major years in German history -- and the

size of the family she writes about. The scope, in the end, is just too large, and the last chapter is far too much telling history versus telling a story. A disappointing re-read, but I can't completely un-recommend it if you like family sagas or Jewish and German 20th century history. (One other discrepancy that is puzzling is the way Lene's daughter Clara/Claire, who made it to New York with her mother and a stepfather and half-brother, claims that she knew practically nothing about her family and about how they would have been Holocaust victims. This stretches the imagination to the breaking point, because she lived in the same house with her grandmother and aunt until she was nearly 10 years old. Her mother's nanny traveled with her to America, and it's unbelievable that someone so devoted to the Wertheim children would not have spoken to Clara/Claire about them).

Wendel de Boer says

Twijfel tussen drie en vier sterren. Historische romans zijn altijd interessant, maar omdat het over WOII gaat, betekent niet automatisch dat het een briljant boek is. Het origineel "Yesterday's streets" kon ik helaas niet vinden en mijn Duits is niet goed genoeg, dus heb ik de Nederlandse vertaling gelezen. Gelukkig is het goed vertaald (weinig schoonheidsfouten ontdekt) en leest het boek makkelijk weg: ruim 40 jaar geschiedenis van een gegoede joodse familie. Daar ligt voor mij ook het manco. Het blijft bij flarden. Soms lijkt het wel alsof je op visite bent en de familie-anekdotes één voor één worden opgerakeld. Nergens wordt dieper op de zaken ingegaan. Omdat het om zoveel karakters gaat, blijven ze allemaal erg aan de oppervlakte, bijna karikaturaal (de zakenman/pater familias en control-freak Edu, de frigide neuroot Emma, de homo Andreas, de communist Eva, de fladderaar Lene enz. enz.) Niet één spreekt duidelijk meer aan. Dat is op zich ook wel weer sterk: daardoor worden het echte mensen met hun goede en slechte kanten. Naast de vele karakters wordt ook leefstijl, kunst en architectuur uitvoerig beschreven. Voor een boek van 500 pagina's is er simpelweg niet genoeg plek om alles aan bod te laten komen. Kortom, wat mij betreft had er wat meer geselecteerd mogen worden voor één meer pakkend verhaal.

Sophie Fransen says

Het voortkabbellende verhaal van de familie Wertheim voor, tussen en tijdens de wereldoorlogen. Geen helden of onberispelijke figuren, maar mensen met al hun fouten en kleinzieligheden. Het verhaal zorgt ervoor dat je een goed tijdsbeeld krijgt van het gegoede, kleinburgerlijke milieu in die tijd, waar het moeilijk was om een andere rol te vervullen dan die men van je verwachtte. Geen groot familie-epos, maar wel een fijn verteld verhaal waarin je veel opsteekt over sociale geschiedenis.

Hermien says

Ietwat teleurstellend aangezien geen van de personen in het boek bepaald je hart verwarmen. Maar aangezien het gebaseerd is op de schrijver's familie zou het ook niet geloofwaardig over komen als ze de karakters verfraaid had.

Tadoer_1990 says

Heb het in een paar dagen uitgelezen. Vond het heerlijk om mezelf onder te dompelen in de wereld van deze familie.

Willemina says

Enjoyed this book very much but it could do with a bit of editing, especially at the end. Using a letter form to describe the atrocities that had happened in Second World War Germany was a bit of an "easy option" in my opinion and the impact on the family as a whole did not become apparent and was not worked out as much as it could have done and in the way for instance Chaim Potok does in his novels. However, I enjoyed reading it and would recommend it to people who like family saga type books.

GeschiedenisBeleven says

Familiegeschiedenissen zijn razend populair. Daarvan getuigen bestsellers zoals *Het lot van de familie Meijer* (2010) en *De haas met de amberkleurige ogen* (2011). In de roman *De Wertheims*, oorspronkelijk gepubliceerd in 1981, nu opnieuw uitgebracht, schetst Silvia Tennenbaum het leven van de Joodse familie Wertheim voor en na de oorlog. Bestseller en favoriet van critici, hoe interessant is deze roman voor de geschiedenisliehebber?

De Wertheims is gebaseerd op de familie van de schrijfster en vertelt het verhaal van een joodse familie uit Frankfurt. In de 19e eeuw is het hen gelukt om vanuit de Altstadt, de Frankfurtsse joodse buurt, op te klimmen naar de bourgeoisie. Haar Joodse identiteit raakt hoe langer hoe meer op de achtergrond. Hoofdpersoon is Eduard Wertheim, de jongste zoon van stamvader Moritz Wertheim en Hannchen Levi. Na de dood van zijn vader neemt hij de leiding van het familiebedrijf op zich. Maar dan komt Adolf Hitler aan de macht.

Tennenbaum schrijft vlot en haar roman is rijk met toespelingen naar literatuur en geschiedenis. Vooral in dit laatste overspeelt zij haar hand. Het verhaal en de personages lijken te veel in dienst te staan van het vertellen van een geschiedenis, die van de Holocaust. Conclusie is dat het boek daardoor iets gekunstelds krijgt. Als lezer heb je niet het gevoel met een echte familie te maken te hebben.

Lees de volledige recensie van Femke Knoops op <http://bit.ly/1bVtcjB>

Baruch. Berger says

I hope my children's - will read this book

Linda says

In principe zou het een boeiend verhaal op kunnen leveren, maar het is erg hapsnap: te veel tijdsmomenten, te weinig diepgang en de vrouwen zijn -op de communistische Eva na- ook niet echt van het doortastende soort: als je getrouwd bent lever je je over aan je man. Ook een boek met veel bijvoeglijke naamwoorden, waardoor er weinig aan de verbeelding overgelaten wordt. Al met al een iets te hoog keukenmeidenromangehalte voor mij, maar vast aardig voor mensen die van dit soort uitgesponnen familiegeschiedenissen houden en niet te veel op stijl letten.

De familie Wertheim is een uitgebreide familie van geassimileerde Joden in het Duitsland van rond 1900. Vader en moeder voeden 5 zoons op die allemaal anders zijn: de jongste, Eduard, is degene die de Pater Familias speelt en die rol blijft houden tot hij oud is, Jakob is de intellectueel en boekenwurm, Gottfried wil niet deugen en verdwijnt al snel naar Amerika om daar zijn geluk te beproeven, Siegmund is de bleke, nietszeggende figuur en bij Nathan gaat het meer om zijn kinderen: de tweeling Ernst en Andreas en de meiden Emma en Lene. We volgen het leven van al deze figuren en ook nog een paar andere (aangetrouwde) familieleden over een periode van bijna 50 jaar met tussenpozen van een jaar of 5, waarin iedereen probeert een carrière en een liefdesleven op te bouwen. Al vrij rap wordt duidelijk dat je nog zo geassimileerd kunt zijn, maar dat de Arische Duitsers je toch steeds als Jood zien en beoordelen en uiteraard wordt het leven er niet gemakkelijker op als Hitler aan de macht komt. Iedereen gaat daar op zijn eigen manier mee om en ondervindt daar dus ook in meerdere of mindere mate de gevolgen van.

Claar says

Mijn eerste indruk over De Wertheims van Sylvia Tennenbaum was; "Wat een beeldende beschrijvingen van een oude tijd in Frankfurt Duitsland waarin een welgestelde Joodse familie aan mij word voorgesteld". Hun rijkdom komt tot uiting niet alleen door hun bezit; het 'op stand wonen' in kolossale huizen met weelderige tuinen, juwelen, meubilair, overvloedig voedsel en de vele dienstbodes maar ook door hun sterke familiere banden waarbinnen eer en plicht nog zo belangrijk is.

Geïnspireerd door haar eigen familie heeft schrijfster Sylvia Tennenbaum De Wertheims prachtig neergezet in de Altstadt van Frankfurt, de omstandigheden lijken in 1903 nog zorgeloos, een enkeling spreekt over een revolutie.

1933 "Die betogingen zijn zo griezelig omdat ze ons iets vertellen over de menselijke aard. Ze zijn een vorm van barbaarsheid die we met oudere, primitieve tijden associëren, maar die plaatsvindt onder onze eigen ogen. In de twintigste eeuw in Frankfurt, in het land van Schiller, Goethe en Beethoven"

Hoewel de Tweede Wereldoorlog als een grimmige schim in de toekomst zijn opwachting maakt zijn het vooral de veelzijdige indrukken van het leven van alledag die aan het lezen van deze monumentale roman zoveel plezier geeft.

Of het nu het benoemen van de schilderijen van Emil Nolde of Matisse zijn, het aanduiden van het Nymphenburgporselein, de muziek van Alan Berg, de boeken van Proust, de reizen, de architectuur of de levendige beschrijvingen van de steden met haar straten en cafés is, het blijft boeiend om te lezen.

Voor mij was het een rijke ervaring om mee te leven met de meeslepende geschiedenis van De Wertheims.

Claar van Lieshout mei 2013.

Maria says

Toch wel teleurstellend dit verhaal. Het is gebaseerd op de familiegeschiedenis van de schrijfster en je zou dus denken dat dat een mooi persoonlijk verhaal oplevert. Dat vond ik het helaas niet. Het kabbelt teveel voort over grote huizen, personeel, kunst, theater en reizen. De familieleden blijven oppervlakkige karakters, gaan niet voor je leven en je voelt je niet echt bij ze betrokken hoewel er natuurlijk vreselijke gebeurtenissen zijn.

---

nettebuecherkiste says

Deutsche Rezension unten

Good and solid historic novel about a German Jewish family in the first half of the twentieth century. Contains some statements highly relevant for our current world situation.

Frankfurt, 1903. Die wohlhabende jüdische Familie Wertheim feiert die Geburt ihres jüngsten Mitglieds. Die kleine Helene wird in einem privilegierten Milieu im Frankfurter Westend aufwachsen. Noch ahnt niemand, dass bald eine schwierige Zeit für Deutschlands und Europas Juden anbrechen wird. So kümmert sich Eduard, der jüngste Sohn des Patriarchen Moritz und Onkel der kleinen Lene, vornehmlich um die Zukunft des Familienunternehmens.

Ich dachte zunächst, bei der Familie Wertheim handelte es sich um die Besitzer der berühmten Warenhäuser, tatsächlich scheint hier jedoch kein Zusammenhang zu bestehen. Unsere Familie Wertheim gehört zu den oberen Zehntausend Frankfurts und wir begleiten sie von der Geburt Lenes, die lose als Hauptfigur fungiert, bis in die unmittelbare Nachkriegszeit des 2. Weltkrieges. Die Handlung konzentriert sich dabei keineswegs auf diesen, sondern schreitet eher langsam voran. Die Kindheit und Jugend Lenes und ihrer Geschwister verläuft noch mehr oder weniger sorgenlos, der „Familienchef“ Eduard beginnt jedoch schon früh zu ahnen, dass sich etwas zusammenbraut in der Weimarer Republik. Zunächst beschäftigen ihn jedoch eher die privaten Sorgen der Familie, gescheiterte Ehen, ein undisziplinierter Bruder, die wilde Ehe eines anderen Bruders und die Homosexualität eines von Lenes Brüdern. Interessant ist die angenehm gelockerte Moral der Weimarer Zeit, die keines dieser „Probleme“ sehr groß werden lässt. Silvia Tennenbaum schafft interessante Charaktere, etwa Onkel Jakob oder die kommunistische Tante Eva, die Charakterisierung hat jedoch ihre Grenzen, richtig nah kamen mir die Personen einschließlich Lene nicht. Das sorgt mitunter für gewisse Längen im Mittelteil des Buchs, die Leserin kann hier angesichts der nahenden Machtergreifung Hitlers etwas Ungeduld entwickeln. Der eindrücklichste der Charaktere war für mich eine der Nebenfiguren, und zwar Lenes Freund Paul, ein Intellektueller, der früh begriffen hat, wohin Deutschland steuert. Seine Aussagen sind ein gutes Beispiel für die Relevanz historischer Romane, denn der Bezug zur aktuellen Weltlage springt ins Auge:

„Da sind die unsagbar Reichen und die unsagbar Armen und sie werden sich zusammentun, um Europa zu erobern und die Juden zu töten ... Haß ist ein stärkeres Band als alles andere.“ (S. 350)

„Der Deutsche weiß nichts mit der Freiheit anzufangen. Sie erschreckt ihn. Freiheit bringt Verantwortung mit sich. Er will sich freiwillig in Knechtschaft begeben und jede Verantwortung meiden. ... Jeder, der sich so verzweifelt nach vergangenem Ruhm sehnt, muß eine Rückkehr zu vergangenen Freveln fordern.“ (S. 358)

Gibt es jemanden, der bei diesen Zitaten nicht an den neuen US-Präsidenten denken muss? Es sind diese Sätze, die mich beeindruckt haben und das Buch zu einem guten Buch mit ein paar Mängeln machen.

Dass nicht alle der Familienmitglieder den 2. Weltkrieg überleben werden, ist glasklar, weshalb die Leserin dafür gewappnet ist. Der Tenor der letzten Seiten ist jedoch positiv, angesichts der aktuellen Entwicklungen frage ich mich, ob die im letzten Jahr verstorbene Silvia Tennenbaum nicht gar zu optimistisch war.

Bianca says

Ik had graag meer uitleg gehad over het bronnenmateriaal waarop dit boek gebaseerd is. Zijn de brieven bewaard gebleven of zijn ze verzonnen? Zijn er überhaupt geschreven bronnen gebruikt?

Wilma says

Prachtig epos over de familie Wertheim!! Door de alwetende/afstandelijke verteller kabbelt het verhaal 574 pagina's rustig voort. Saai? In het begin misschien. Tot het moment dat ik werd gegrepen door het verhaal en de geschiedenis van de familie Wertheim...

Mirjam Celie says

Familie relaas dat doet denken aan Louis Couperus' Boeken der Kleine Zielen, vanwege de kabbelende, klein burgerlijke levens van een goeude familie aan het begin van de 20e eeuw...

Maar met die niet onbelangrijke aanvulling dat het om een Joodse familie (niet praktiserend overigens) in Duitsland gaat; waarbij je steeds als tijdens een Jan Klaassen poppenkastvoorstelling wilt waarschuwen 'kijk uit!', 'let nou op!', 'emigreer nou toch, alsjeblieft!!'...

Maar het is zo'n sterk boek omdat het natuurlijk zo onwerkelijk, niet-simpel en absurd was om in die tijd te moeten leven als Joodse familie en je afwegingen te maken; ten opzichte van jezelf, elkaar, de wereld...

Mooi boek; blijft me weer even nabij. Met 'even' als wrang bedoelde relativering. Pfffff.
